

men man har jo Lov til at anbefale sin Saa til den ærede Minister. Jeg har paa Forhaand i Udvalget udtalt, hvad jeg ogsaa vil udtale her, at jeg forbeholder mig til tredje Behandling at gøre et Forsøg paa at fremdrage denne Saa, og jeg haaber, at jeg da skal være i Besiddelse af et saadant Materiale, at jeg mulig kan fjerne de Betænkkeligheder, som den ærede Minister og maasse ogsaa det ærede Udvalg og det høje Ting maatte nære med Hensyn til den Slags Bevillinger. Det er jo unægtelig en forfærdig Bevilling, der ønskes, som jeg meget vel ved, at man fra forskellige Sider er noget betænkelig ved, idet man synes, at Bornholm faar noget meget i Forhold til sin Betydning, Størrelse, Omfang o. s. v. Imidlertid vil jeg her kun ganske kort tillade mig at antyde, at jeg tror, at jeg kan se mig i Stand til at dokumentere Stillingen og motivere Sagen saaledes, at disse Betænkkeligheder kunne fjernes. Jeg skal derfor ikke nu for Øjeblikket videre forfølge denne Saa, men kun tillade mig ganske i Almindelighed at anbefale den til den højterede Ministers og det høje Tings Opmærksomhed og Velvilje, for saa vidt jeg finder Anledning til at fremkomme med den til tredje Behandling.

J. Sage: Det er kun nogle Bemærkninger med Hensyn til Hundested Havn, som jeg vil tillade mig at fremsføre. Der er, som det blev udtalt af den ærede Ordfører, ingen Tvivl om, at denne Havn er i høj Grad mislykket. Den er bygget kort efter at Indenrigsministeriets Cirkulære udkom. Fisterne i Frederiksborg Amt fastede sig med stor Iver over den nye Bane, der her var dem anvist, endog saa var ivrig, at de fik anlagt to Havne tæt ved hinanden, nemlig Hundested og Lynæs. Jeg tror, at man begik en Fejl, da man anlagde Havnen ved Hundested, thi naar man vilde bygge en Havn der, skulde man have anlagt den meget større, end den blev. Det erkendes vel ogsaa nu, at naar man vil anlægge en ny større Havn, er den gamle ikke alene ikke til nogen Nytte, men endog til Skade, thi man skal nu lægge den nye Havn udenfor. Det billigste Overslag dertil, jeg har set, lyder paa 150,000 Kr., og den ærede Minister har vistnok Ret i, at det fra Statens Side vil være mindre vel overvejet at anvende et saa stort Beløb paa en enkelt mindre Fisterhavn, naar der ikke er andre Grunde til at paatage sig et saadant Anlæg. Det kan være, at saadanne Grunde en Gang ville komme til at foreligge her. Der er jo mange, der sværme for den Ide at føre en

væsentlig Del af Trafikken fra Sjælland til Vjælland over Hundested. Derved skal jeg ikke opholde mig, men kun hævde, at saaledes som Tilstanden er nu, kan det ikke vedblive at gaa, Havnen er fuldstændig tilsandet. Ved en Storm paa 2—3 Dage bliver den atter saaledes tilsandt, selv om Fisterne have rensset den, at det hele maatte begyndes forfra. Jeg skulde imidlertid ikke have taget Ordet, naar jeg ikke havde haft en Udvej, som jeg i hvert Fald vil anbefale. Jeg ved meget vel, at det har sin store Betænkkelighed at eftergive saadanne Aaan, men naar den højterede Minister — det vil formodentlig blive Finansministeren — vil lade undersøge de Steder, hvor det er aldeles haabløst at vente sig de stipulerede Afdrag, og hvor det efter Omstændighederne maa siges, at den eneste Udvej til, at der kan komme noget godt ud af det hele Anlæg, er at opgive disse Beløb, bør det ske. Det kan jo ske efter nøje Undersøgelse, men jeg tror virkelig, at det er den eneste Udvej. Derfor Hundested Havn tror jeg ikke, at der er andet at gøre end at overlade Fisterne Havnen gældsfrit og saa lade dem forsøge, om de ved deres egne Kræfter kunne holde Havnen i Orden. Jeg anfører ikke dette ganske uden at have undersøgt Forholdene. Havnen staar ogsaa i Forbindelse med Amtsrådet, og jeg tror, at der er i hvert Fald en Tro hos en Del af Befolkningen paa, at naar de fik Havnen overladt gældsfrit, vilde de kunne holde den fri, ganske vist med store Anstrængelser, thi alle Indtægter vilde gaa til at holde den fri, men saa var der dog en Mulighed for at gøre det. Saa længe det er en Havn, hvor der skal præsteres Henter og Afdrag til Statskassen, og hvor man ikke tør røre sig uden at spørge baade Amtsråd, Sogneråd og Stat, er det ganske vist umuligt at faa Fisterne til at gøre noget alvorligt. Desuden vente de bestandig, at Staten eller Autoriteterne skulle træde til og hjælpe dem. Hvis man een Gang for alle saa Sandheden i Dine og faade: Her er intet at erholde, og den eneste Udvej er, at vi overlade Havnen til Fisterne, saa tror jeg, man vil i Virkeligheden kunne udrette noget for denne Fisterbefolkning, thi saaledes som det er nu, er den højst ulykkelig situeret. — Medens jeg har Ordet, vil jeg gerne udtale mig ganske kort om det Spørgsmaal, som stadig vender tilbage, om Farten fra Esbjerg. Det er efter min Mening en yderst farlig Vej at komme ind paa at købe sig billige Fragter ved Benge fra Statskassens Side, og jeg havde ventet, at den ærede Ordfører ikke saa let vilde have gaaet ind paa at anbefale en saadan Udvej. Det er uheldigt nok i